

Sugárhalál.

Csorgott róla a víz, fáradtan marta gépével az ércet. Egyedül volt az aknában. A karja megfeszült, a lába remegett – a feje zúgott, a szeme vibrált. Sötét volt. Mindenütt az. Balra egy nagyon mély, nagyon fekete és nagyon nyugtalanító folyosó nyílt.

Néha odavillantotta a szemét, és olyankor mindig összerezzen. Az ércfalban egy kis kék izzó árasztotta fényét. Ez volt minden világosság. Az ércfal nedves, lucskos, kezét körülderengte a fény. A fény, a derengés, a sötétség – a fény.

Szeme nem látszott –

Simogatott és borzongatott a sötét. Beteg volt már akkor. Menthetetlen beteg. Az érc, amit bányászott, lassan, nyugodtan – napról-napra –

az idegölő kék derengésben – megölte a vörös vértestjeit, elpusztította csontvelőjét. Még élt –

Folyt róla a víz. Karjaival átfogta a fáradhatatlan gépet, gyomra remegett.

Szédült. Pillanatokra az a maradék fény is elsötétült. Imbolyogva távolodott, nem tudta hova.. A hallgatag zaj, a vakító sötét elvitte. Aztán megint látott. Dolgozott tovább. Tudta, hogy meg fog halni. – és ez bántotta. De ő akarta, hogy így legyen. Folyt a víz, a kéz dolgozott, az agy reszketett, a szem tompán figyelt, folyt a víz. Felbúgott az agya és a földre zuhant. Szemét behunyta. A kék homály virrasztott fölötte...

Szájában szétfolyt az ital. Keserű íze egyre keserűbbé tette. Inni akart – mind többet, mindig többet. Ivott, figyelte az embereket, de innia kellett. Ha jókedve volt olyanokat keresett köztük, akikről azt hitte, hogy beszélgethet velük.. Akikről azt hogy érdeklődnek valami iránt. Nem volt szerencséje. Azok az emberek ugyanazt kereshették, mert ők is ittak. Aki nem ivott, az messze volt, s aki messze volt – elérhetetlen messzeségben ragyogott. Ragyogott - és ragyogó szemében visszaragyogott a messziről jövő ragyogás. Szerette volna a ragyogást, szerette volna, ha az akit szeret ugyanazt szeretné, ha az akit szeret: a messziről jövő ragyogás, őt is ragyogásnak látná.

A két fénysugár összekapcsolódna – a messziről jövő megértené őt, és ő megértené a messziről jövőt...Ivott. Maradtak az ivók. A közeli. A kapcsolatok. A hétköznapi társai – Ezek kinevették és ő reménykedve visszanevetett. Ők nevettek és ő azt hitte azért, - mert szeretik. Visszanevetett. De azok nevettek tovább – a nevetés mögött nem volt szív. Csak álarc, csak hazugság, csak cél nélküli élet, csak élet, csak nevetés...nevetés minden iránt. Alatta éltek – mert élni akartak, és megvetettek minden olyat, ami mögött a megszokottságot, a kötöttséget érezték. Szabadok akartak lenni. Az ivás, a nevetés volt a céljuk. A jó élet. Ő nevetett, de nem rezdült meg a nevetőkben nevetésére egy viszontnevetés. Pedig azt hitte. Azt hitte beszélgethet velük.

Te tanulsz, én nevetek. Kinevetlek, mindenkit kinevetek. Te elszúrtad, én is – Te ott, hogy tanulsz és nem élsz, én ott, hogy az apám sófő, az anyám parasztlány – nincs protekció, de dolgozom, hogy nevethessek. Ez a célom.

Ő csak nézte. Ő hitt a magasabb életformákban – ahol jelentünk egymásnak valamit, ahol értelmes dolgok és nyugalom van-

Ha iszom őszintén beszélek, ha józan vagyok hazudok – Ő még sohasem volt részeg. Hazudna talán?

Kiábrándultak bandája – nézte őket. Ő is ivott, de ő nem úgy. Kiábrándultak. Unják egymást és csak önmagukat nem unják meg soha.

Nézte – persze nem mind. De aki nem olyan, az is távol van. Az sem érti meg őt. Hiányzik az egységfront. Még egy pohár –

Sok. Értelem nélküli, ahogy most él – csendesen. Nem beszél, mert irtózik a feleslegestől. Úgy érzi minden felesleges, amit ő tesz. Vagyis...

Hát mit tesz ő –

Még beszélgetni sem tud. Hisz a jóban – hiszi, hogy tenni fog érte. Nem akar letört lenni, haragudni –

Fölül akar emelkedni – nagyvonalú élet.

És mindezért megkapja –

Te egy igazi tősgyökeres paraszt vagy. Beletörődsz mindenbe – Nem lázadsz, nem gyűlölsz. – És ő mosolyogva néz a vádlóra, milyen kicsi – gondolja. Az ő lázadásuk nem kell, mert az csak akkor nyilvánul meg nyíltan, amikor isznak – Nem kell.

Megkapja, hogy hülye optimista vagy. Csak azért, mert a vágyait írja meg.

Megkapja, s mindezt a barátjától...

Hova meneküljön? Ő a barátot barátnak, az embert embernek akarja. De nem, isznak. Szétömlik torkán az ital.

Szeret –

miért kell mindenhová a szerelmet írni – kapja a választ.

szeret – a messze ragyogást, - oda szeretné adni mindenét a ragyogásnak, de a messzi fény elsuhan – mert úgy érzi egy emberi kolonc visszafogja, megköti...

Drága-

Tudja, hogy a ragyogás – bármennyire is hideg, bármennyire is messze van – a magasabb életszint –

mégis sokszor elkedvetlenedik. Iszik – és bámul üres szemmel, sötétben a semmibe. Megmozdult. Résnyire nyílt szemével a derengést nézte. Nem fáj semmije, csak reszket. Feláll. Felveszi a fűrőt. Magához veszi a lámpát, és elindul a borzongató alagúton.

Beteg. De nem akar többet beteg lenni. Nem fog meghalni tudja –

Vissza fog botorkálni az az ivócimborákhoz- Menni fog. Mindenütt menni. Aki kevésbé részeg – maga mellé állítja – aki sötét –

Azt megvilágítja, aki nem látott még szépet, megmutatja, akik messze vannak, közelebb hozza. Nem fog meghalni. Nem fog addig meghalni –

És aki szereti – mert szereti – a Ragyogás át fogja ölelni –

Elnevette magát. Földhöz csapta a lámpát. Boldog volt. Pedig – elfogytak a vörös vértestjei –

elszedte az urán –

de ment: a cimborákért, a Ragyogásért.

Botorkált a sötétben, nevetett, lihegett. Hirtelen összeesett és nem mozdult többé.

Amikor a buliról gondolkoztam – úgy eszembe villant a sugárhalál, nem tudom miért, nem tudom hogyan,

búsultam utánad, mert jónak akartalak látni – és ez csak sokára sikerült, sok mindent kellett addig elhatároznom, és sok mindent elgondolnom.

milyen folyamatok játszódhattak le bennem? nem tudom -

hisz megnyugodtam – de ez a sugar dolog mégis belém villant.

Tehát arról is gondolkoztam, nem érdemes élnem. Butaság. Van úgy, hogy olyan esetlennek érzem magam. Jól esne akkor, ha magam mellett tudnálak.

Te Szép, Te Erős,-

És itt nem bókolni akarok – szeretném , ha néha többet lennél velem.

És ezt ne vedd a megszokottnak –

Nem haragudtam rád a buli után, csak szomorú voltam. Szia. A földöntúli szövegeimért pedig elnézést.